

Extra-curriculaire activiteiten

Ik had nooit verwacht dat het uiteenspatten van mijn dromen eruit zou zien als rode inkt op een wit papier. Stom eigenlijk. Ik was zo gewend dat alles me gemakkelijk afging, dat het nooit bij me was opgekomen dat het uiteindelijke moment van falen op een academische manier zou komen. Ik staarde naar de woorden op het papier. Een score van drieëntwintig procent en het handschrift van mijn professor in rode inkt: *Logain, je weet wat dit betekent.*

Natuurlijk wist ik wat dit betekende. Dit was mijn laatste kans om mijn gemiddelde score te verhogen. De zestig procent om mijn oriëntatiejaar aan de Universiteit te behalen en te kunnen doorstromen naar het échte werk had ik al behaald. Ik had echter voor de doorstroomrichting van genezer nog net dat beetje extra nodig, en dat was waar het op het moment nog aan schortte. En ik wilde zo graag genezer worden. Ik was meer dan getalenteerd genoeg; ik benutte mijn volledige potentieel. Mijn hele leven droomde ik er al van om levens te redden. Ik was voorbestemd om genezer te worden. Waarom dan had ik het zo verknald?

‘En?’ vroeg een stem op gedempte toon naast me. Wander. Hij draaide zijn hoofd zodat hij op mijn papier kon kijken.

Onwillekeurig beschaamd, draaide ik mijn papier bij zodat hij niets kon zien. ‘Ik heb het verkloot,’ biechtte ik op.

Wanders examen lag wel open en bloot op de houten collegebank. Achtenzeventig procent. Hij had het op zijn sloffen gehaald, maar hij was dan ook niet beneveld geweest toen hij het examen maakte. Hij keek me aan met een sympathieke blik. ‘Was misschien wel te verwachten.’

‘Ik had die nevel niet moeten innemen. Het risico was te groot, ondanks dat het de keer ervoor wel werkte.’ Ik voelde me een idioot. Mijn wiskunde examen had ik onder de invloed gemaakt, en ik was meer gefocust geweest dan ooit tevoren. Onder de invloed van de nevel had mijn geest zich verscherpt: logisch nadenken, herinneringen, extrapoleren, berekenen... alles was gemakkelijker gegaan. Ik was me bijna verloren in hoe verdomde intelligent ik me voelde

en was zowat vergeten om het examen daadwerkelijk te maken. Het had zo goed gevoeld; dat pure schijnende licht van alles *begrijpen*, van de schoonheid van wiskunde. Ik had achtennegentig procent gehaald op dat examen; en dat terwijl ik normaal moeite had om zelfs maar die zestig procent te halen om niet voor het vak te zakken. Mijn mening over wiskunde was sinds dat examen veranderd. Nu ik dat diepe intense begrip voor formules en berekeningen ervaren had, vond ik het vak opeens een stuk leuker.

Het was mijn bedoeling geweest om dezelfde ervaring met biologie op te wekken, waarvoor ik minstens tachtig procent moest scoren om een kans te maken op toelating tot de genezersstudie. Mijn gemiddelde had op zevenenzeventig procent gestaan, dus ik had een hoge score nodig gehad.

‘Een genezingsstudent die zichzelf drogeert voor een examen is wel een prachtige ironie,’ zei Wander ietwat wrang. ‘Het zou poëtisch zijn, als het niet zo verrot was.’

Ik kon alleen maar knikken; de teleurstelling zorgde voor een brok in mijn keel. Tijdens het examen had ik een bijna complete black-out gehad, dus ik had wel vermoed dat ik het niet goed gemaakt zou hebben, maar het was nog erger gebleken dan ik dacht. *Drieëntwintig procent. Verdomme!*

Wat zouden mijn ouders zeggen wanneer ik ze zou vertellen dat ik toch geen genezer zou worden – en sterker nog – dat de universiteit me weggestuurd had? Zouden ze dan toch eisen dat ik het leger in zou gaan? Mijn vader had dat altijd al stiekem gehoopt, maar ik had daar absoluut geen behoefte aan. Voor mij symboliseerde het leger destructie, en ik wilde juist constructief levens redden. Het Jediaanse leger stond niet bepaald bekend om het zorgvuldig met mensenlevens omspringen. *Stomme idioot! Mooie manier om je toekomst te grabbel te gooien!* De wereld vertroebelde door tranen van frustratie, die ik gauw wegknipperde. Ik hoopte maar dat Wander ze niet gezien had.

‘Wat ga je nu doen?’ vroeg hij.

Ik wilde iets zeggen, maar werd onderbroken door de bel, die het einde van het college aankondigde. Voorin het auditorium riep de professor iets over herkansingen, maar haar

woorden ging verloren in het geroezemoes van de studenten die opstonden uit hun schoolbanken, hun spullen pakten en kletsend de ruimte verlieten. Het geluid van hun stemmen echode tegen de marmeren pilaren en het hoge plafond. De meeste stemmen klonken hoopvol, optimistisch of blij met de resultaten. Misschien was ik de enige die het zo verknald had.

Ik zuchtte en richtte mijn blik op de professor, beneden op het podium. 'Ik ga kijken of ik een herkansing kan regelen.'

'Succes.' Wander sloeg me bemoedigend op de schouder. 'Ik zie je wel in de kantine, oké?'

Ik daalde de trappen van het auditorium af met een zware tred. Het voelde alsof ik lood in mijn schoenen had; ik had absoluut geen zin om professor Lentan in de ogen te kijken na mijn brute falen. Ze had altijd zo in me geloofd, maar ze had me al in de eerste maand van het studiejaar gewaarschuwd. 'Je kunt het wel, Logain,' had ze gezegd, 'als je maar goed je best doet. Je laat je te veel afleiden door het studentenleven. En dat begrijp ik, maar daar ga je de consequenties van meemaken.'

Ze had gelijk gehad.

Ik zuchtte nogmaals en zag haar naar me kijken. De meeste studenten hadden het auditorium al verlaten, en dat vond ik wel prima. Ik hoefde geen pottenkijkers terwijl ik de professor smeekte om mijn academische carrière te redden.

Professor Lentan was een knappe vrouw, met een dikke bos glanzend zwarte krullen, een gulle glimlach en een voorgevel waar veel van de meiden van mijn leeftijd een moord voor zouden doen. Ik schatte haar ergens mid- of eind dertig. Ondanks dat ze een naam had die synoniem stond met hooggetalenteerdheid, was ze maar matig getalenteerd. Netaan gemiddeld, heel vreemd voor een Lentan. Waarschijnlijk was ze daarom docent geworden, en had ze geen prestigieuzere baan gevonden.

Aan de andere kant, dacht ik zuur, brengt talent je ook maar zo ver. Kijk hoe ik mijn toekomst aan het vergooien ben...

‘Logain,’ glimlachte ze naar me. ‘Ik vermoedde al dat je langs zou komen.’

Ik knikte stom.

‘Loop maar even mee naar mijn kantoor, dan kunnen we onder vier ogen spreken.’ Ze pakte haar spullen bij elkaar, schoof ze in een leren schoudertas, en wenkte me om haar te volgen.

Ik liep schoorvoetend achter haar aan het auditorium uit. Ze sloot de hal af met een sleutelsysteem in plaats van met een manipulatie, nog een teken van haar middelmatige talent. Ik zei er niets over en volgde haar gewoon door de gangen van het universiteitscomplex. Lentans kantoor bevond zich aan het uiteinde van de F-vleugel en keek uit op een aantal hoge bosjes en de vijver achter het gebouw. Er stonden meerdere bureaus, dus ze deelde de kamer met collega’s. Deze waren echter op het moment afwezig. Niet vreemd, dit was een van de laatste colleges van vandaag geweest, dus ze waren waarschijnlijk al naar huis.

‘Ga zitten,’ nodigde ze uit, wijzend op de stoel met pluche bekleding die voor haar bureau stond. Het bureau was vrijwel leeg, op een pot inkt en wat papieren na. Het vellum op het bureaublad was niet eens verkreukeld of gevlekt; ze had duidelijk onlangs opgeruimd. ‘Kop thee?’

Ik ging zitten en schudde mijn hoofd.

Ze nam plaats achter haar notenhouten bureau en glimlachte naar me. ‘Nou nou, Logain, normaal ben je een stuk gebekter. Ben je erg geschrokken van je score?’

‘Dat lijkt me duidelijk.’ Ik had geen idee waarom ik als een klein jongetje aan het schokschouderen was, maar ik kon mezelf niet tegenhouden. ‘Ik wilde geneeskunde gaan studeren, maar die droom kan ik nu wel vergeten. Wat bezielde me?!’ Ik balde mijn vuisten in mijn schoot, een uiting van futiele woede. ‘Ik heb mijn scores nog niet precies helemaal nagerekend, maar ik denk dat het zelfs zo erg is dat ik met deze score sowieso mijn jaar niet eens haal en met de universiteit moet stoppen.’

Professor Lentan knikte meewarig. 'Je geweldige wiskundescores kunnen je niet redden als je zo'n uitglijder hebt gemaakt. Wat ga je nu doen?'

'Mezelf bezatten en gaan nadenken wat ik nu met mijn leven moet.' Het duizelde me even. 'Ik neem aan dat ik het leger in moet, met mijn talentscore blijft er niet veel anders voor me over.' De weerzin bubbelde als gal op in mijn maag; het gaf me een smerige smaak achterin mijn keel. Ik wilde bijna kokhalzen bij de gedachte. *Ik wil écht het leger niet in; dat druist zo'n beetje tegen al mijn principes in. Ik ben een pacifist, verdomme!* Ik keek op naar mijn docente met waarvan ik hoopte dat het mijn meest aandoenlijke blik was. 'Tenzij ik wellicht nog een herkansing zou kunnen doen?'

Ze schudde haar hoofd en mijn wereld stortte in elkaar. 'Niet met jouw score, vrees ik. Herkansingen zijn voor studenten die het *nét* niet gehaald hebben. En ze zijn ook voor studenten die gewoon nuchter hun examens maken.'

Ik schoot met een ruk overeind. 'Hoe komt u daarbij?'

Professor Lentan was nooit heel erg goed geweest in een neutrale uitdrukking op haar gezicht houden. Ik kon overduidelijk zien hoe ze zichzelf tegenhield om niet met haar ogen te rollen. Een glimlach deed haar roodgestifte lippen krullen. 'Het is ongelofelijk hoe studenten maar blijven denken dat hun docenten dom of blind zijn. Ik zag het aan je, toen je je examen bij me inleverde. Je pupillen waren zo groot als schoteltjes.'

Net als je denkt dat het ergste al geweest is... 'Waarom heeft u me dan alsnog een score toegekend? Waarom ben ik niet direct gediskwalificeerd?'

'Omdat ik ook jong en dom ben geweest.'

'Zo oud bent u toch nog niet?' Misschien dat flirten me wat zou helpen. Het was het proberen waard.

Ze lachte zachtjes. 'Zesendertig, maar we hebben het hier nog niet over mij. Jij bent hier degene in de problemen. Ik heb je examen beoordeeld omdat ik je wilde helpen, maar dat bleek niet genoeg. Had je een slechte mist in je hoofd?'

Ik knikte somber. Ze wist het toch al, ik kon net zo goed open kaart spelen. 'Ik dacht dat ik me er beter door zou kunnen concentreren, soms gebeurt dat met nevel. Het omgekeerde gebeurde echter. Ik heb gegokt en verloren.' Een zucht ontsnapte. 'Alles verloren.'

Ergens aan de achterkant van mijn geest kriebelde er iets; iets dat zich zorgen maakte over haar motivaties. Als ze wist wat ik gedaan had, en ik mocht geen herexamen doen, wat deed ik hier dan in haar kantoor? Het enige wat ik kon bedenken, was dat ze wat van me wilde, maar ik kon bij de goden niet bedenken wat dat zou kunnen zijn.

Mijn blik gleed naar de ingelijste docentenbevoegdheid op de muur achter haar. *Maxine Lentan, docent eerstegraads biologie*, stond er in gekalligrafeerde letters. De datum van haar afstuderen en de extra honneurs die haar het recht gaven om op de Universiteit les te geven stonden eronder. Haar studiescores prijkten eronder, goud onderstreept, wat betekende dat ze in de top drie van haar jaar afgestudeerd was. En dan de personalia, haar geboortedatum (ze was inderdaad zesendertig, net geworden), haar geboorteplaats (Kinsan). Als je zo naar haar gegevens keek, was het eigenlijk belachelijk dat ze gewoon maar een docent was geworden. Vooral met haar naam – ze kwam uit een getalenteerd geslacht. Maar dat was het precies – het was haar talent wat haar parten speelde. Of meer, haar gebrek daaraan. Datzelfde talent dat voor mij alle deuren zou moeten openen, hield haar tegen. Mijn situatie stond in een schril contrast met de hare. Wat moest het voor haar zuur zijn om mij alles te zien vergooien terwijl zij het nooit zou kunnen hebben. Misschien dat ze me daarom wilde stimuleren en helpen?

'Tenzij,' begon ze, nu opeens verrassend nerveus. Rode konen verschenen op haar wangen en haar glimlach werd opeens ietwat trillerig. 'Ik zou je misschien toch kunnen helpen.'

Mijn hart bonsde zwaar in mijn borst. Ik ging wat rechterop zitten. 'Zeg het maar.'

'Ik kan dit laten verdwijnen. Ik kan je een extra-curriculaire opdracht geven waarvan ik weet dat je die gemakkelijk kunt halen. Zou je dat willen doen?'

'Natuurlijk.' *Waarom zou ik dat niet willen?* Hoop golfde door mijn aderen, maakte mijn hoofd licht en duizelig.

‘Ook als het onconventioneel is?’

Ik haalde mijn schouders op en lachte zonder enige humor. ‘Ik ben een onconventionele jongen en u heeft me bij de ballen. U hoeft maar iets over mijn nevelgebruik te zeggen en ik word naar huis gestuurd. Zeg me maar wat ik moet doen, ik ben wanhopig.’

Maxine Lentan glimlachte naar me, en alle nervositeit verliet haar gezicht. Ze trok een lade aan haar kant van het bureau open en haalde er een potje uit dat ze naar me toeschoof.

Ik pakte het potje op en trok het deksel open. Het potje was leeg. *Wat?*

‘Je mag deze voor me vullen,’ zei ze cryptisch. ‘Dat zou je niet te veel moeite moeten kosten. Ik heb hier een contract voor je waarin je aangeeft dat je er afstand van doet, en dat je geen claims gaat uitvoeren. Als je die ondertekent, dan zorg ik dat je je studie aan de Universiteit kan voortzetten. Voor jou is het compleet pijnloos. Alles wat ik van jou wil is,’ ze gebaarde naar het potje, ‘dat, en je stilte.’

‘Waarmee moet ik het vullen?’ zei ik, terwijl een vermoeden zich al aan me op begon te dringen. Ze zou toch niet...?

‘Je bent een slimme jongen, Logain. Je bent gezond, hypergetalenteerd, je hebt de wereld aan je voeten.’ Ze haalde een stuk papier, een inktpot (die wel al open was geweest, in tegenstelling tot degene op haar bureau) en een pen uit dezelfde lade en schoof die naar me toe.

Het eerste wat me opviel was dat de inkt al droog was; ze had dit document al eerder opgesteld. Waarschijnlijk al toen ze mijn examenscore berekend had. Ik was in de val gelokt. Hád ik dat examen wel verknald? Mijn ogen vlogen over de regels en mijn hartslag pulseerde in mijn oren toen ik de contractinhoud las.

Ik, Logain Polgar, verklaar bij deze dat ik afstand doe...

Mijn keel voelde vreemd dik aan toen ik de inhoud van het contract in me opnam, alsof iemand mijn luchtpijp dichtkneep. Ik kon niet goed praten, niet goed ademen. ‘Je wil mijn *kind?*’

Mijn docente knikte naar me. 'Ik wil graag een kind met jouw prospecten, Logain. Ik kom uit een getalenteerd geslacht. Als jij afstand van dit kind doet, dan wordt het een Lentan, net als ik, en ongetwijfeld flink getalenteerd. De wereld aan zijn of haar voeten. Het kost jou niets. Alles wat jij hoeft te doen is een potje te vullen, en dan kan jij je eigen glorieuze toekomst tegemoet.'

Ik knipperde met mijn ogen. 'Ik zou hier aangifte van moeten doen.'

Haar glimlach verhardde zich. 'Wie denk je dat ze geloven – de nevelinnemende student die op het punt staat om van de Uni afgetrapt te worden, of de topdocente die een perfecte staat van dienst heeft?'

'U chanteert me.' Opeens schraapte mijn stoel over de houten vloer en stond ik op mijn benen. Mijn knieën voelden aan als water en ik zocht steun bij de rand van het bureau. Schok maakte plaats voor woede. Ik trilde van de adrenaline. Heel even speelde ik met de gedachte om *iets* te doen, iets met mijn talent en de realiteit, iets offensiefs, maar ik wist meteen dat dat geen zin zou hebben. Als ik haar iets aan zou doen, dan zou ik nog steeds falen als student. Zij hield de sleutels in handen tot mijn toekomst. Ik was degene die mezelf in deze positie gewerkt had; zij wilde er alleen maar haar voordeel mee doen. Het was walgelijk, maar het was de situatie.

'Dat zou ik liever niet doen, Logain. Zoals ik al zei, het kost je geen moeite. Jij hoeft alleen maar dit potje te vullen en verder hoef je mij of dit kind nooit meer te zien. Alles wat ik wil, is een getalenteerde zoon of dochter. Dat is alles. Pijnloos en snel.'

'En wat als je niet meteen zwanger raakt?' vroeg ik. Ik liet de formele aanspreekvorm expres varen. Maxine Lentan was niet meer mijn docente. Ze was iets heel anders geworden, en dat respect dat ik ooit voor haar had gehad, kon ik nu niet meer opbrengen.

Ze haalde haar schouders op. 'Dan mag je het meerdere keren proberen. Maar het geval wil dat ik nu op het juiste moment in mijn cyclus zit, dus de kans is groot dat je dit maar één keer hoeft te doen. Misschien moet het zo zijn.'

Ik staarde haar aan en kon even niet nadenken. Ik kon alleen maar woeste haat en hulpeloosheid voelen; het golfde door mijn lijf, uitte zich in de zweetdruppels die langs mijn ruggengraat gleden, in het trillen van mijn klamme handen.

Ze ontmoette mijn blik rustig, zelfverzekerd. 'Dit potje en het contract voor je toekomst, Logain,' zei ze vriendelijk. 'Zo veel moeite is dat toch niet?'

'Trut,' snauwde ik, maar ik graaide toch naar de pen en de inkt. Een paar seconden later had ik een trillende handtekening onder het contract gezet. 'Ik neem aan dat je het nu wil?'

Ze glimlachte de triomfantelijke glimlach van iemand die weet die dat ze gewonnen heeft. 'Ik verlaat de kamer wel, als je wil.'

***

Ik haalde mijn jaar met hakken over de sloot. Mijn diploma van het oriëntatiejaar gaf me een score die precies genoeg was om tot de opleiding tot genezer toegelaten te worden. Er stond een asterisk naast mijn score die zei dat de score behaald was met extra-curriculaire activiteiten. Ik verslikte me bijna toen ik dat las. Wanda wilde weten wat die waren, maar ik liet er niets over los. Ik wilde het gewoon achter me laten.

Na de zomer begon mijn genezersopleiding. Het was keihard werken, maar ik was gefocust en zei de meeste feestjes af, zodat ik me volledig op mijn studie kon richten. Ik was zo dichtbij een absoluut falen geweest, dat ik nu al mijn aandacht op mijn opleiding richtte. En het ging goed – ik was niet de beste van mijn jaar, maar ik zat wel in de top tien.

Maxine Lentan zag ik niet meer, tot anderhalf jaar later – ergens na de zomer, toen het tweede schooljaar van mijn genezersopleiding net gestart was. Ze zat in het park naast de universiteit op een bankje, en had een kindje op schoot dat ze een flesje melk aan het geven was. Net aan geen baby meer, de juiste leeftijd om te weten wie de vader was.

Ik hield stil in mijn stappen, mijn boekentas onder mijn arm, ogen gefixeerd op de moeder en het kind op de bank, in de bladerschaduw van het nazomerzonnnetje.

‘Hé,’ zei Wander, die naast me stilhield. Hij volgde mijn blik. ‘Is dat professor Lentan? Ik wist niet dat ze een kind had.’

Ik knikte, en zag hoe verderop Maxine naar me opkeek. Ze glimlachte naar me en kuste haar kindje op het hoofd, een gelukkige glimlach om haar lippen. Ze zei iets tegen het kind, dat zich half omdraaide, het flesje melk even liet voor wat het was, en naar ons zwaaide.

‘Ik wel,’ zei ik schor van emoties die groter waren dan ikzelf. ‘Het kind heet Stefan, blijkbaar. Daarom was ze er vorig jaar niet; zwangerschapsverlof.’

‘Moet je niet even hoi zeggen?’ stelde Wander voor. ‘Lentan heeft toch je academische carrière gered.’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Geen behoefte aan.’

Ik zwaaide terug naar het kindje, draaide me om en liep door. Ik had tenslotte een contract ondertekend.
